

— Па добичето си е кротко, защо го разиграва? пошъп-
на пакъ нѣкой.

По мѣстата си стояха като заковани командира на полка
и дружиннитѣ командири. Нѣкакво ледено спокойствие се
четѣше по лицата имъ и нито веднажъ тѣ не дигнаха глави.
Само нѣйдѣ, въ заднитѣ колони на полка, едвамъ се по-
несе шепотъ. Двама оберъ офицери крадишкомъ се погледна-
ха и размѣниха съвсѣмъ тихо нѣколко думи.

— Да, тъкмо по старата мода.... А ония врѣмена отда-
вна минаха.... Сега човѣкъ трѣбва да бжде много съобра-
зителенъ!

— Е, турцитѣ сж като у дома си, не искатъ да знаятъ...
А ние, съ малко зртилерия, каква атака?

— Значи, тѣ ще иматъ удоволствието само да стрѣлятъ?

— Навѣрно тѣй.

Все пакъ заповѣдта из генерала се посрѣщна съ „ура“
и веднага се почна нейното изпълнение.... И когато той
полетѣ нататъкъ, послѣдванъ отъ група офицери, всичко прие
другъ видъ.

Двѣтѣ дружини отъ полка веднага се прѣснаха въ вери-
га и почна настѣплението. Другитѣ дружини на отдѣлни ротѣ
ги послѣдваха изъ далеко въ нѣкакъвъ шахматенъ редъ. Изъ
цѣлия просторъ дори до другия чифликъ настѣпваха сжщо
тѣй и други полкове. Кждѣ бѣха по-рано тия полкове? Сега
тѣ като че изникнаха изъ земята.... Но това настѣпление
стана опасно — турцитѣ го забѣлѣзаха и почнаха усилено да
стрѣлятъ. Тѣхнитѣ шрапнели изобилно засвириха въ въздуха
съ нѣкакъвъ болезнено стенещъ звукъ. По нѣкога тѣ изсип-
ваха своя смъртоносенъ жаръ и около войскитѣ. Тия непрѣ-
къснати изстрѣли внесоха изведнажъ тревога между войници
и офицери. Лицата на всички се изостриха и изпънаха като
на мъртавци. Всички млъкнаха и само по нѣкога се чуваха
кратки свиркания и командитѣ: „верига бѣгомъ“. Тогава
войницитѣ, уморени и прѣведени, тичаха напрѣдъ до новата
команда: „верига стой.“ Кой знае дали турцитѣ виждаха тия
прибѣжки, но стрѣлбата имъ не спираше. Шрапнелитѣ се пука-
ха и въ вишенето подобно на броеница, току се нижеха къл-
бенца отъ димъ. Най сетнѣ всички изведнажъ се отзоваха
въ една дълбока и пуста долина. Прѣднитѣ войски, обаче
получиха заповѣдъ да заематъ върха и тѣ веднага залазиха
нагорѣ. Само резервнитѣ войски останаха долу, край пѣсъч-
нитѣ брѣгове на една прѣсъхнала рѣка. Лека полека стрѣл-
бата отикна и по пѣтя, отвждѣ рѣката, почнаха да се точатъ
ранени. Повечето бѣха отъ други полкове и отиваха назадъ,
кждѣто били полскитѣ болници. Леко раненитѣ вървѣха сму-
тени отъ прѣживѣния ужасъ и ожесточено псуваха по адресъ